

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

Tekst: *en ziet, er was een troon gezet in den hemel, en er zat Een op den troon.*

THEMA: WIE IS AAN U GELIJK?

1. DE OP DE TROON GEZETENE

2. DE MET DE TROON VERBONDENEN

3. DE OM DE TROON GESCHAARDEN

Wij hebben verleden week reeds een groot deel van dit hoofdstuk met elkander overdacht.

Niet vers voor vers, maar dat was ook de bedoeling niet.

Ik wilde nog slechts voor degenen die er niet waren een enkele zaak noemen.

Voordat Johannes straks gaat zien, in de geest, wat God gaat doen op en met deze aarde en alle zichtbare dingen. Waarin hij het ene wee zich zal zien stapelen op het nadere wee. En waarin hij de aarde ziet wankelen als een dronkaard en der mensenharten bezwijken van angst. En dat hij in plaats van verootmoediging, zal gaan bemerken dat zij God lasterden vanwege de plagen. En dat hier op aarde het aanzien der dingen van dien aard is dat de troon van God verborgen schijnt te zijn. En de ure van de antichrist gekomen is, die zich als de mens der zonde zal verheffen boven al wat God en Goddelijk genoemd wordt. Alsdan zal hij openbaar komen als de laatste werking van satan, die in alles Christus en God heeft nagebootst, dan zal hij als het ware zelf vlees en bloed aannemen, de satan, in de mens der zonde. En dan zal ook het einde zijn.

Maar, vóór Johannes - en dat is de betekenis van hoofdstuk 4 en straks ook van hoofdstuk 5 - en de kerk met al deze dingen geconfronteerd wordt en zij zou roepen: Heere, wie zal er van Jakob blijven staan, als de molenstenen van de duistere machten alles schijnen te vermalen en te verbrijzelen. Vóór dat alles - en dat is in

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

hoofdstuk 4 het uitgangspunt - ziet hij DE TROON en Een op de troon gezeten. Opdat de kerke Gods in alle omstandigheden, ja, hoe hoog de nood ook moge gaan voor de kerk in het gemeen en voor ieder levend lidmaat in het bijzonder, zouden gedenken dat de Koning Zelf aan de kerk heeft bekend gemaakt: Daar is DE TROON met de eeuwige Vader van de Heere Jezus Christus daarop. Met een regenboog, als teken en zegel Zijner genade en als voorbeeld en heenwijzing en terugwijzing naar Zijn eeuwig trouwverbond, het verbond Zijns vredes.

En daar zijn zeven vurige lampen brandende, namelijk de Geest, Die onderzoekt de diepten Gods en Die uitgaat naar alle zijden van deze aarde om toe te brengen tot de gemeente die zalig worden zal.

En daar is een zee als van glas, gelijkend op kristal, heenwijzend naar het koperen wasvat in de tabernakel tot reiniging, heiliging en een verkondiging van vrede door het Evangelie aan verloren zondaren.

Dat gaat voorop.

Het is alsof de Heere Jezus Zelf eigenlijk wil zeggen: Mijn knecht en Mijn kinderen, de weg van deze aarde wordt steeds donkerder en duisterder; het zal ook steeds benauwender worden op deze aarde; ook naar het woord dat Hij sprak: Zal de Zoon des mensen nog geloof vinden op de aarde, als Hij komen zal? maar wees niet al te versaagd, want DE TROON is niet ledig; daar zit een Aanschouwer op de troon van alle moeite en het verdriet; maar niet alleen een Aanschouwer, maar ook Eén die al de draden der wereldgeschiedenis en van ieder mensenleven, ja ook de satan en alle boze helle machten in Zijn Goddelijke handen vasthoudt. Zodat tenslotte de kerk boven al het aardse, door het allerheiligst geloof, mag ervaren dat alle dingen mede zullen werken ten goede. Dat oorlog, honger en zwaard, ja zelfs de mens der zonde en der ongerechtigheid, dat hij in alles deel moet uitmaken van dit heelal en van deze aarde, opdat tenslotte alleen God verheerlijkt worde in al Zijn werken.

En dat is zo onbegrijpelijk groot, die gedachte.

Het is niet in te denken. Ik heb weleens gemeend er iets van te verstaan, maar ik lever het gaarne weer in. Maar dat ik dermate een blik kreeg op God, Die alle dingen doet, dat, afgezien van dood en van leven, van hel of hemel, zaligheid of rampzaligheid, me het een wonder was dat God nu alle dingen naar Zijn eeuwige raad en voornemen leidt en stuurt, zodat er geen hond in de stad is die zijn bek kan verroeren tegen Zijn heilige wil.

Ik weet, het is een grote zaak, des Heeren eeuwig besluit, maar de Heere heeft er aan Zijn kerk iets van geopenbaard opdat zij in kinderlijke vreze voor Zijn aangezicht zouden wandelen en zouden bedenken: God, de Heere, regeert.

We hebben bij de kleuren stil gestaan, maar we gaan nu verder. Ik noem u slechts de sleutel van de stof van verleden week en ook de sleutel, of eigenlijk het dak wat de ganse openbaring gaat overspannen, zo moet u het zien. Als we straks rondkijken in die hoofdstukken, dan zeg je: Wat zie je nu toch allemaal? Het lijkt wel een eindeloze verlating, rampspoed en ellende. Maar hoofdstuk 4 en 5 gaan ons voorhouden: Daar is een dak, daar is een opperste, daar is een troon, die alle dingen overspant en die het alles zal doen uitlopen op de glorie van Zijn heilige Naam.

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

En als Johannes dan, door die deur inblikkende, verder mag zien, dan komen wij een ogenblik op het verband En de verzen staan hier niet door elkaar, maar ik heb het naar haar geestelijke betekenis.... Als je nu zou tekenen wat hier nu geschreven staat, dan krijg je eerst de troon en dan krijg je direct, als troon-dragers daar omheen, de vier dieren, dan krijg daar ook in die cirkel de zeven brandende lampen en de glazen zee en daar omheen de vierentwintig tronen waarop de ouderlingen gezeten zijn en daar omheen komt in hoofdstuk 5 een onuitsprekelijke schare van gezaligden en engelen.

Maar ik behandel het nu in het verband dus, niet direct vers voor vers, maar zoals Johannes alles ziet gegroepeerd om deze troon heen.

Dus we hebben nu gehoord wat er het dichtst bij de troon is, wat er aan verbonden is met een eeuwige onbegrijpelijke wezenlijke verbinding, Vader, Zoon en Heilige Geest.

En nu waren wij tot onze laatste gedachte gekomen: De om de troon geschaarden.

En daar horen dan ook bij de vier dieren waarvan Johannes spreekt.

Hij ziet in het midden, dat wil zeggen, zo recht voor de troon, opzij en daarachter, vier dieren staan. Dieren vol met ogen van voren en van achteren. Die dieren hadden ieder zes vleugelen. Die dieren hadden ieder een verschillend aanzien. Het ene leek op een leeuw, het andere op een kalf, het derde het aangezicht als een mens en het vierde dier was een vliegende arend gelijk.

Het is moeilijk om dit woord hier alzo weer te geven, namelijk vier dieren.

Waarom?

Omdat hier eigenlijk hier niet wordt bedoeld wat er met dieren in het algemeen in de Schrift bedoeld wordt. Als er in het Nieuwe Testament van dieren gesproken wordt, wordt er een ander woord gebruikt dan dat hier gebruikt wordt.

Daarom is het iets verstaanbaarder, maar ook iets meer naar de grondtekst, als wij dat woordje dieren een ogenblik loslaten en bedenken dat het er het dichtst bij komt wanneer wij zeggen: Vier levenden of vier levende wezens.

Want er staat niet dat het in alle opzichten, naar de grondtekst dan, als het ware dieren met poten enz. zijn als in werkelijkheid. Maar er staat: Een leeuw gelijk en een kalf gelijk. En dat andere wezen was een mens gelijk, en een vliegende arend gelijk.

Er staat dus niet direct geschreven dat dat eigenlijk vier van die dieren in de letterlijke zin wáren, maar vier levende wezens. 'Zoa' staat er eigenlijk, wat aanduidt: Levenden of wezens. Die geleken op de onderscheidene dieren en één daarvan op een mens.

Als we dan in het verband van het Woord des Heeren lezen dan ligt enigermate de sleutel van wat deze dieren hebben voor te stellen in het Oude Testament.

Want daar lezen we dat Ezechiël een troon zag en die troon werd als het ware gedragen door levende wezens. Die hadden ook hetzelfde aanzien en gelijkenis als deze dieren. Het enige verschil was, dat bij Ezechiël had ieder levend wezen vier gezichten en vier vleugelen. En bij hier wat Johannes ziet heeft ieder dier maar één gezicht. Maar toch, de overeenkomsten zijn zo sterk en zo groot dat we niet ver buiten de Schrift gaan als wij bedenken dat Ezechiël deze levende wezens in

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

hoofdstuk 10 cherubijnen noemt. Dat is naar de Schrift de weinige gegevens, want veel daarvan is voor ons verborgen. Dat is een groep engelen, wezens, hoger nog dan de meest gewone engelen, een bijzondere hoog-geplaatste groep levende wezens die een enkele keer worden genoemd, hoger nog dan de cerafijnen. Dat waren die levende wezens, die engelen, die Ezechiël ziet als troon-dragers, die de troon van God ondersteunen en dragen met hun vleugelen. De cherubim zijn degenen die de diepte Gods enigmatisch aanschouwen, meer dan de andere engelen-groepen. Dat was ook de engel die uitgezonden werd naar het paradijs om de weg naar de boom des levens te bewaken. Naar Goddelijk bevel moesten ook juist boven het verzoendeksel twee cherubijnen gemaakt worden. Ook in de voorhang bij het heilige der heiligen in dat schone kleed, moesten cherubijnen worden geweven. Uit al deze gegevens, hoewel het er niet veel zijn, kunnen wij dit wel uit opmaken dat de cherubijnen in het Woord op een geheel bijzondere wijze voorkomen als degenen die dag en nacht, eeuwiglijk, in de directe nabijheid van Gods troon zich bevinden. En een bijzonder gezicht hebben op het Goddelijk besluit en de samenhang van alle dingen, waarom zij ook God grotelijks bewonderen en de toon aangeven in de lofverheffingen Godes.

Ik wil u niet onthouden dat er vele andere gedachten zijn.

Brakel heeft in deze vier dieren de dienaren van het Evangelie gezien.

De oude kerk heeft in deze vier dieren de vier evangelisten getracht uit te beelden.

Op zichzelf kunstig bedacht.

Anderen hebben de vier dieren letterlijk genomen en zij hebben ze gezien als een symbool van de ganse schepping. Maar, ook dat is niet houdbaar, want in hoofdstuk 5, als het gaat de schepselen, dan zegt Johannes: En alle schepsel dat in de hemel en op de aarde is. Dan spreekt hij over alle schepselen.

Daarom verenigen we ons het meest met de gedachte die wij vinden in het boek Ezechiël. Dat de cherubijnen een bijzondere orde van engelen is, die dagelijks rondom de troon als troongeesten verzameld zijn.

Ge zult zeggen: Waarom hebben zij dan die aangezichten?

Laat dan het verband duidelijk zijn.

De leeuw wijst op de kracht.

Het kalf - of eigenlijk kan het ook een jonge stier zijn, een rund - wijst op de vruchtbaarheid.

Het aangezicht van een mens wijst op de wijsheid, waarmee de schepselen zijn bedeed van Godswege; dat de mens heeft ontvangen gedachten, een lichaam en een ziel.

Een vliegende arend kan heenwijzen naar de snelheid waarmee zij vaardig letten op het Woord van Zijn mond; snel Zijn wil doende en altijd begerig om Zijn welbehagen uit te voeren.

Persoonlijk heb ik al deze gedachten overwogen.

En ik heb een samenhang gevonden tussen de ene en andere gedachte, en wel deze:

Het schepsel, de dierenwereld, is in haar geheel, om onze zonden, gekomen onder

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

de vloek. Het dier had niet gezondigd, noch de wereld der wilde dieren - door de leeuw gesymboliseerd - noch de tamme dieren, tot nuttig gebruik der mensen gegeven, zij hadden niet gezondigd. Maar het menselijk geslacht heeft gezondigd.

En dan ziet Johannes ook een arend.

Ook de wereld van de vogels is om onzentwil onder de vloek.

En ik bedoel dit niet op sentimentele wijze, want de Heere heeft bij het Noachitisch verbond de mens vergunning gegeven om ook het gedierte der aarde te gebruiken tot voedsel en tot nuttige arbeid.

Maar de Heere heeft nóóit vergunning gegeven om het gedierte te mis-bruiken.

En nu weet ik, de één heeft een gevoeliger karakter dan de ander. Maar, als we nu alle gevoeligheid eens opzij schuiven en een ogenblik de werkelijkheid zien. Hebt u weleens een dier zien sterven? Al is het maar een klein vogeltje in een kooitje. Dat rusteloze hijgen, dat krampachtig zich vastklemmen ergens aan, en tenslotte dat vallen. Of een groot dier zien sterven? Ik heb weleens grote dieren zien sterven. Een paard dat in een hek was blijven hangen en heel het lichaam was opengereten. Een veulen van een paard en andere dieren. Heb je dan weleens gezien dat die beesten doodsnood hebben? Dan krijg je weleens een ogenblik, als de Heilige Geest je er op wijst, te bedenken: Het ganse schepsel zucht als in barensnood zijnde. En ik weet, het is dwaas en overtrokken, wat je soms hebt, dat de mensen soms meer op hebben met een dier dan met een mens. Dat het ook het waanzinnige te buiten gaat.

Maar, ik heb het nu over de werkelijkheid zoals het Woord Gods het ons tekent, dat het ganse schepsel om onzentwil, niet gewillig, der ijdelheid onderworpen is.

Dacht u, dat als de mens gehoorzaam was geweest - ik spreek nu menselijk - dat de dieren dan zo'n slecht portie hadden gehad als nu? Dat er zoveel duizenden bij duizenden dieren verkommeren, vermoord worden en noem maar op? Nee toch?

Die wrong, die vloek in de schepping is door mijn zonden gekomen, door mijn overtredingen. Ook die vloek over al die andere mensen. Want ik kan zeggen: Het is gemeenschappelijke schuld; maar gemeenschappelijke schuld is ook persoonlijke schuld.

Ik ben eens een keer weggevlucht, misschien omdat ik zelf zo'n zus heb. Dat ik ergens vandaan kwam, 's maandagsmorgens, en toen stond ik op de bus te wachten en toen kwam er een klas afschuwelijke kinderen aan. Niet gewoon, maar met verwrongen en vertrokken en scheve gezichten, scheve ogen. Zo'n afschuwelijk gezicht, dat je ook naar het uitwendige gewoon een huivering over je rug voelde gaan. Dat was het uitwendige. En die tongen hingen uit die mond en het speeksel zag je lopen. En terwijl ik er naar keek was het opeens: Dat is jóúw schuld. Dat is nu jouw schuld dat die stakkers daar lopen. Daar had jij moeten lopen. Jij had opgeborgen moeten zitten, voor eeuwig in de duisternis. Want jij hebt al die jammer en ellende over het ganse menselijke geslacht gebracht.

Kijk, toen ben ik maar weggegaan, want dan zou een mens op de straat terecht komen van ellende. Wat heeft onze zonde teweeggebracht!

En dat is ook een ernstige zaak als je in die inrichtingen loopt waar ze met touwen aan elkaar vastgebonden daarheen sjokken, heel de dag, altijd.

Dan kan je zeggen: Het is allemaal eigen schuld. Dat is zo.

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

Maar het is groter als wij een ogenblik leren verstaan: Allemaal eigen schuld; en dan niet naar die stakkers kijken, maar naar jezelf kijken, en zeggen: Dat is mijn schuld. En nu weet ik, wij kunnen dat niet dragen en dat hoeft ook niet, daar loopt het niet over. Maar het gaat erover, wat is het een genade als de Heere ons leert dat die gemeenschappelijke schuld nu mijn schuld is. En dat ik de oorzaak daarvan ben, door mijn moedwillige overtreding in Adam.

Kijk, en nu ziet Johannes, en de kerk, voor de troon, als het ware in die cherubijnen de afbeelding van het geschapene.

Het geschapene wat op deze aarde vervolgd en uitgeroeid is, in de hele dierenwereld.

Daar ziet hij de ganse schepping Gods in vertegenwoordigd.

Want in de regenboog waren begrepen al het groen der aarde en de wateren die God op één plaats besloten had tot een verblijfplaats der vissen.

Maar hier ziet hij als het ware op het droge de ganse schepping Gods.

En dan ziet hij dat de Heere ook daarin Zijn doel bereikt. En ik weet niet hoe het zijn zal in de eeuwigheid, en wij weten ook niet precies uit het Woord dat alles te noemen, want het Woord houdt vele dingen dienaangaande verborgen. Of er dieren zullen zijn, of wat dan ook. Wij weten het niet.

Maar hier mag Johannes vast zien dat er nochtans van de schepping uit een lijn is naar de troon Gods, die Hem prijzen en verheerlijken. Daaronder is de ganse schepping begrepen en ook het mensenkind. En in die cherubijnen mag de kerk dan ook als het ware zien de vertegenwoordigers van Gods ganse schepping. Dat de Vader om Zijn troon wilde hebben al het geschapene wat Hij naar Zijn eeuwig besluit tot aanzien heeft geroepen.

En dan, wachtende hier op aarde op de verlossing en de openbaring der kinderen Gods, zal het toch eenmaal op voor ons onbegrijpelijke wijze eeuwig tot Zijn lof en eer, daargesteld worden.

Dat is ook een troost.

Want in het eindgericht en in de eindtijd zullen niet alleen de mensen, maar zullen ook de vissen der rivieren en de dieren des lands bij miljoenen als mest komen te verkeren op de aarde, op de straten en in de rivieren. En vele dieren zullen sterven onder het oordeel Gods.

Maar hier ziet de kerk dat God nochtans ook die schepping, die door Adam onder de vloek gekomen is en door de natuurlijke mens verder wordt afgebroken en vernietigd, in Zijn handen heeft voor Zijn troon. En dat het alles een taal spreekt. Het vogeltje nog meer dan de ellendige mens, de eer en de prijs, boven bloed en tranen van deze aarde, uit-tijlpt voor de God zijn Schepper.

Daarom smeden we deze gedachte een ogenblik ineen.

Cherubijnen, maar gelijkenis vertonende, vertegenwoordigende Gods ganse schepping, want Hij heeft het heelal ten aanzijn geroepen.

Zij hadden vleugelen.

Dat wil zeggen, zij konden zich bewegen naar alle zijden. Hun aangezichten bedekkend vanwege Zijn heerlijkheid. Hun voeten bedekkend vanwege Zijn doorzoekende ogen. Vliegen naar alle zijden om in alles Zijn wil volstandig te doen van

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

ogenblik tot ogenblik en zij hebben geen rust. Maar hun ogen zijn gericht op God en op deze schepping. Hun ogen zijn op Gods besluit gericht en op deze aarde. Naar alle zijden zien ze. Ezechiël zag ook dat er ogen in de vleugels waren. Ze zien onder hun werk, alles zien zij. Daarmee verzinnebeelden zij: Gods schepping zal gericht zijn en blijven, door dood en hel heen, wat er ook afvalt, wat er ook verteerd wordt in de allerlaatste brand die deze aarde zal teisteren, nochtans God heeft een oog gehad op de schepselen, zij zullen een oog hebben op de levende God. En als we, zover we het op de cherubijnen betrekken, dan wil het ook daarin ons verkondigen, hun altijd bezig zijn om op het Aangezicht van Hem die op de troon zit, Zijn wil af te lezen en hem vaardig, onmiddellijk uit te voeren. En uit die schepping temidden boven het geraas wat Johannes straks op de aarde ziet, van bloed en vuur en rookpilaren, ontbladerde bomen en kermende beesten, hoort hij hoe in de hemel de schepping alrede bezig is om die grote God een driemaal heilig toe te roepen, want ze hebben geen rust.

Dat betekent hier niet naar het grondwoord dat ze in onrust zijn. Maar dat betekent, zoals de dag en de nacht haar ordeningen hebben, also hebben deze wezens hun ordeningen om vaardig te passen en ieder ogenblik dat het behoorlijk is Zijn Naam te verheffen in een onbegrijpelijk gezang. Driemaal heilig, noemen ze de Heere God, de Schepper van de einden der aarde. Driemaal heilig noemen ze Hem, Die leeft tot in alle eeuwigheid. Driemaal heilig noemen ze Hem, daarom om aan te duiden, Hij is de Heiligheid der heiligheden; geen heiligheid is met Hem te vergelijken, want de sterren zijn niet zuiver in Zijn ogen. En zou Hij Zijn betrouwen stellen op Zijn engelen? Nee. Zij zijn ook heilig, maar in een afgetrokken zin. Hij is de driemaal Heilige, de volmaakt Heilige. De Vader is heilig, de Zoon is heilig en de Geest is heilig. Nochtans aanbidden wij geen drie Heiligen, maar wij roepen een drievoudig heilig toe aan die ene almachtige God, Die was, Die is en Die komt.

Daar hebben we reeds bij stil gestaan bij het eerste hoofdstuk. Die was, Die is en Die komt.

Hier roepen deze scheppings-symbolen als het ware, door de cherubijnen vertegenwoordigd, die geven Hem alle macht van eeuwigheid tot eeuwigheid, van geslacht tot geslacht. Zij trekken als het ware een streep door alle gebeurtenissen van deze aarde, die waren en die komen zullen en die heden zijn, want de vervolgingen gaan reeds uitbreken deze dagen, dat Johannes het ziet. Dan moet hij temidden van dat alles wat was, is en komt, uit horen roepen door de ganse schepping, waarin ook de mens vertegenwoordigd is, Die was, Die is en Die komen zal. Opdat alle komende dingen die ons kunnen wedervaren in dit leven, wereld, zonde, dood en onszelf, maar ook de macht der goddelozen, die Jakob van deze aarde zullen trachten uit te roeien, de komende machten en de bestaande machten, zij zijn op de aarde. Maar in hemel zingen de cherubijnen: Die was en Die is en Die komen zal, door alles heen. Door alle noden en oorlogen en pestilentiën heen, door sloppen en stegen, door brandende mensen, door gemartelde mensen en door martelende mensen, door slachtoffers en door uitvoerders van hun duivelse plannen, door de groten en de koningen der aarde, door al de artikelen die ons geschreven worden, van die komt en dat zal nog eens komen, en andere profeten zeggen: De Russen komen, en andere zeggen: De Chinezen komen. Nee!

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

Dan moet de kerk hier als het ware leren: Hij komt, Hij komt, Die was en Die is, Die is nu de komende. Opdat zij in blijdschap Zijn komst zouden tegemoet zien, om de aarde te richten en de wereld in alle rechtmatigheid.

Dat is de troost: Hij komt!

Het is niet de troost en de beangstiging dat er wat anders komt.

Natuurlijk, dat wil ik niet onderschatten, want ik ben helemaal geen held, helemaal niet, daar loopt het niet over. Maar dat in de hemel cherubijnen het ons vóórzingen en roepen voor die arme kerk: Die was, Die is en Die komen zal, of, Die komt. Hij komt. En Hij staat boven de gaande en de komende man en boven het gaande en het komende wee en oordeel. Hij staat boven alles. Hij komt toch.

Ja, trots dit machtige roepen dat Johannes daar hoort, zegt Petrus: In het laatst der dagen zullen er spotters komen, die zeggen: Waar blijft de dag van Zijn toekomst? Want van het begin der schepping blijven alle dingen gelijk. Alles blijft hetzelfde. Godsdienstige mensen ook. Als je het er over hebt, dan zeggen ze: O, de wereld, die kan nog wel 5000 jaar staan. En een ander zegt: - als het mijn tijd maar uitdient, denkt hij in zijn hart - Hij kan nog wel duizend jaar staan. Maar hij gelooft niet dat Hij komt, dat Hij heden kan komen. Een mens stelt het maar uit. Maar trots dat dat gezang in de hemel weerklinkt worden de spotters menigvuldiger, die zeggen: Welnee mensen, alles gaat volgens een natuurproces; welja, er zal nog weleens een oorlog komen, maar als dat dan afgelopen is, dan zal er wel geen oorlog meer komen, want Maar men is blind, de mens is blind, want aan alles is het te tasten en te zien dat de aarde rijp wordt als een vrucht aan de boom, die straks afvalt, wanneer de wind van Gods tegenwoordigheid daar door blazen zal, dan valt hij ter aarde.

Maar Hij komt.

En de kerk, Zijn uitverkorenen, die in zichzelf ellendig zijn, die misschien ook in hun hart denken: Ik hoop dat Hij nu nog niet komt. Kan dat dan? Ja, die misschien de vastigheid en de troost missen. En die niet durven ontkennen dat Hij in gunst op hen nederzag, maar die ook niet durven bekennen: Hij is de mijne en ik ben de Zijne; en die deswege ook met een huivering misschien denken aan het geluid der bazuin, wanneer Hij zal roepen de levenden en de doden ten oordeel. Ja, een mens kan wel een grote mond hebben, maar als het eens doorgaat, de donderslagen en de bliksemen en het geluid der stemmen. En toch, al hebt ge er misschien op dit ogenblik de troost niet uit, mag ik u van 's Heeren wege zeggen: Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde, zij daarentegen zullen beschaamd worden.

Ja, laat ik het begin van dat woord ook noemen, het is zo troostrijk: Uw broeders, die u haten, die u verre afzonderen om Mijns Naams wil, die spottend zeggen: Dat de Heere heerlijk worde ... en dan Ik zal nochtans verschijnen tot ulieder vreugde, zij daarentegen zullen beschaamd worden.

Houdt er dan rekening mee dat op dat ogenblik zal de Heere ook alle dingen schenken. En al zit je misschien nu ergens tegenaan te kijken, door kleingeloof of zwak geloof of wat dan ook, of dat een menigte van allerlei dingen het uitzien bedekken voor uw aangezicht, bedenk dan: Als Hij komt zult u in die donderslagen horen: dat is de Stem mijns Liefsten. En ge hoeft uzelf dan geen plaats te geven, maar Hij zal Zijn engelen bevelen en die zullen zetten aan Zijn rechter- en aan Zijn

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

linkerhand.

Die komen zal.

Hij komt gewisselijk.

Zalig is die mens.

Want dat is ook een bijzondere genade waarvan de Heere Jezus spreekt dat er in de eindtijd hoe langer hoe meer gemist zal worden. Daar moet je eens op letten in de kerk hier op aarde. Ik bedoel nu geen overtrokken iets. Nee. Luther zegt ergens: Als ik weet dat over een uur de wereld vergaat, dan ga ik mijn boompjes nog water geven. Dat was een nuchtere man. Hij wilde zeggen: Hier op aarde gaan we gewoon onze weg. Maar nu bedoel ik zuiver die geloofskennis en uitzien. Wat wordt dat onder het volk des Heeren weinig gevonden. Men praat wel over de kerk en over de uitbreiding van het koninkrijk en dat er nog zondaren natuurlijk. Maar wat hoor je toch bitter weinig, een arme Sioniet in het verborgene, die zegt: Heere, wanneer komt U? Wanneer zou U nu komen om me te verlossen van mezelf? Van mijn ellendig bestaan? Dat ik U al de dag maar tegensta. Wanneer zult U komen? Dat ik Uw aangezicht in gunst zou mogen aanschouwen. Dat is weinig. En als er nog een arme is die het zegt, dan wordt hem zijn mond gesnoerd, want dat kan gewoon niet, zeggen ze. En dan moet je eens kijken hoe het Woord ervan vervuld is. Het hele Nieuwe Testament door. Vertrouwt elkaar met deze woorden En de Openbaring aan Johannes is ervan doortrokken: Hij komt, Hij komt.

Wat is de kerk haar weduw-stand vergeten. Alsof ze hier op aarde reeds ten volle in het huwelijksvoorrecht deelt, terwijl ze ondertrouwd is in gelove. Maar wat komt er weinig openbaar daarin: Ach, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame.

Ja, en dat zeg ik niet op een ander. Zo moet je het niet opvatten. Dat is het Woord dat ons allen raakt. Ook niet werkeilig: Je moet proberen om er naar uit te zien. Ook niet. Maar wel een teken dat de tijdelijke, de zichtbare dingen, ook in het laatste der dagen, steeds meer hun stempel gaan zetten op de mensen. Op de kerk ook. Steeds meer het stempel.

Het is al heel vanzelfsprekend geworden eigenlijk, daar wordt niet meer over gepraat, om als je één of andere maatschappelijke welstand moet bereiken, dat je dan natuurlijk in de week in de eerste plaats niet naar de kerk gaat. Dat is toch eigenlijk geen probleem meer? En dan zegt de dominee ook: Och, nou ja, laten we voorzichtig zijn. Het is in ieder geval in de week, het is geen zondag. En dan weet ik, ik ben geen drijver in die dingen hoor en ik ben verblijd dat nog zoveel uit ons midden en daarbuiten nog mogen komen, want het is enkel genade. Maar, toch moet je er maar op letten, op het catechisatie-terrein gaat dat op, op alle terreinen van het leven. Je zegt: Waar is de satan nu aan bezig? Om alles op onze nek te schuiven en om ons tot over onze oren te belasten. Met inrichtingen die stampvol zitten met overspannen mensen. Maar niet het Woord van de eeuwige God.

Zo komt ook de val en bondbreuk - heb je daar wel eens aan gedacht? - dat is ook, die is in het begin al even diep geweest, maar die komt in het menselijke geslacht steeds sterker naar voren. Die krijgt ook steeds meer haar volheid, als een druiventros, totdat de Heere des oogstes zegt: Zend uw scherpe sikkel en maai de druiventrossen dezer aarde.

Ja, en nu ben ik echt niet van plan om te zeuren daarover. Ik noem alleen maar

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

feiten. Opdat die lieve Geest in onze harten werke: Heere, wie ben ik; leer mij toch naar Uw wil te handelen; geef mij een hart, verenig mijn hart, want het is gespleten; mijn hart is gespleten, naar de ene en naar de andere kant, maar geef mij een vaste geest en verenig mijn hart tot de vreze van Uw heilige Naam - en u weet wel, daar bedoel ik geen wettische vroomheid mee, maar heel gewoon wat het Woord des Heeren ons leert - deze wereld gebruikende als niet mis-bruikende.

Nu, hier wordt het geroepen. Die komen zal. En ze zijn daarin verblijd, de cherubijnen met de ganse schepping, die van God verordineerd is ten eeuwige leven.

Wat is er dan daar verder omheen?

Dan moet u zich weer een cirkel denken. Hij ligt buiten de zeven Geesten, de brandende lamp, buiten de glazen zee, buiten de dieren, buiten de regenboog.

Daar zijn vier en twintig tronen in een cirkel om het middelpunt geplaatst. En op de tronen zag ik vier en twintig ouderlingen zitten, bekleed met witte klederen, en zij hadden gouden kronen op hun hoofden.

Ouderlingen of oudsten.

Wat is dat?

Och ja, het ligt voor de hand hierbij om te denken aan de twaalf patriarchen en de twaalf apostelen. De twaalf stammen Israëls en de twaalf apostelen.

Maar, al ligt dat voor de hand, het is toch een beetje moeilijk. Want, waar is Jakob dan? En Izak? En Abraham? Want die twaalf zonen van Jakob, als je dat zo letterlijk wilt nemen, en wie is de twaalfde apostel, Matthias? Of Paulus?

U voelt wel als je deze zaken, deze getallen ook te letterlijk gaat nemen ... Je mag gerust denken aan de twaalf patriarchen en aan de apostelen, gerust. Maar je moet niet zeggen: Dat zijn ze. Want terwijl Johannes dat ziet, staat Johannes nog op de aarde en die vier en twintig tronen zijn toch allemaal bezet. Voel je?

Er zit wel een aardige gedachte in, maar je kunt niet zeggen: Dat is het nu.

Dan ligt de zaak in een iets breder verband.

Want er is geschreven, Oud-testamentisch, van de twaalf stammen, de twaalf stenen op de borstlap van de hogepriester. Maar dat woordje twaalf dat kwam God, met eerbied gesproken, goed te pas. Want het getal twaalf heeft in het oosten een symbolische betekenis. Dat is heel moeilijk. De oosterse getalswaardering is niet zo eenvoudig. Daarom wil ik u alleen het grondprincipe van dit getal noemen.

Twaalf heeft als grond-beginsel het getal drie en het getal vier. Drie maal vier is twaalf.

Drie is in het Woord Gods het getal van het Wezen Gods in Zijn onderscheidene Personen.

Drie is dus het getal van het Goddelijk wezen.

En vier heeft naar de oorspronkelijk Bijbelse betekenis betrekking op de aarde, op al het geschapene, op wat op deze aarde leeft en beweegt, alle mensenkinderen.

Drie is het getal van God.

Vier is het getal van de aarde.

Twaalf is het getal van de eeuwige ontferming Gods, dat de drie-enige God bemoeienis wilde hebben, afdalen, nederbuigen tot die lage aarde, tot die lage mensenkinderen, tot die gevallen mensenkinderen.

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

Dat het hier vier en twintig is wil dit zeggen: Hier zijn de vertegenwoordigers symbolisch van de kerk van het Oude en Nieuwe Verbond, als reeds zittende voor God op tronen, oordelende alle geslachten der aarde.

Maar de hoofdstrekking is - en dat is eigenlijk alleen van belang in dit opzicht - hier wordt een getal gegeven waarin God hemel en aarde verenigt in een Ander. Het is het getal van de vleeswording des Woords. Het is het getal van al Gods bemoeienissen. God woonde in de hemel, Hij daalt af op deze lage aarde. God is rechtvaardig, volmaakt. De Vader, de Zoon en de Heilige Geest, Zij zijn alle even rechtvaardig en heilig, van eenzelfde Goddelijk wezen. Wij zijn onrechtvaardig en boosdoeners. Wij hebben de leugen verkozen boven die waarheid, die in het getal drie ligt uitgedrukt. Maar God heeft gedachten des vredes gehad. En door die drie Personen van dat ene Goddelijke wezen wordt het getal vier opgeraapt en uit Gods vermenigvuldigde genade voor Zijn aangezicht gezet. Zodat deze vier en twintig tronen met oudsten ons voorhouden: Gewisselijk, bij de Heere was een eeuwige bemoeienis om in de tijd af te dalen naar en tot zondaren. Om wat krachtens diepe val en bondbreuk dadelijke zonde en een dagelijks vermeerderde schuld voor eeuwig gescheiden was, om dat toch langs een rechte weg, met verheelijking van al Zijn deugden bij elkaar te brengen. Zodat het niet alleen wordt: Jezus Christus en de zondaren, maar ook de Vader Zelf heeft u lief, ook de Zoon, ook de Heilige Geest, dat geldt van Zijn ganse Sion.

En zo wordt ons hier symbolisch voorgesteld de vier en twintig tronen met de vertegenwoordiging van de ganse kerk der uitverkorenen op deze aarde en reeds in de hemel. Zij zitten daar.

Dus ach, laten we nog niet direct denken aan bepaalde personen, om te gaan twisten waaruit en wie bezetten deze tronen nu. Nee. Laat dát genoeg zijn, dat er één God is, een volmaakte God, één in Wezen, drie in Personen, Die zich met vier, dat is de aarde, het getal van de mens, het getal ook van de gevallen mens, daarmee bemoeid heeft. En hem naar Zijn eeuwige raad optrekt uit het slijk en hem naast prinses plaatst, voor Zijn aangezicht, cherubijnen. Ja, boven vele engelen verheft in majesteit en heerlijkheid.

Want zij hebben priesterlijke kleding aan en koninklijke kronen op hun hoofd.

Priester-kleding wil zeggen: Ze zijn gewassen in de glazen zee, in de zee van Zijn reinigend bloed.

Priester-kleding wil zeggen: Zonder vlek, zonder rimpel.

Ja, dat zal gelden, straks, voor David, voor Salomo, voor Manasse, voor Juda. Het zal van hen gelden dat zij hoorden bij de honderd vier en veertig duizend die met vrouwen niet bevlekt zijn. Dat moet je je eens indenken, wat een heiligheid, welk een kleed dat dat is. Want zoals die vier en twintig symbolisch is zo is ook honderd vier en veertig duizend symbolisch. Twaalf maal twaalf maal tien - dat is het omvattende getal - maal tien maal tien. Dat is een schare die niemand tellen kan. Daar zullen ze staan die met vrouwen niet bevlekt zijn. Die rein zijn in al hun handelingen en wandelingen. Ja, niet van zichzelf, maar zo zijn ze nu gewassen, gereinigd en geheiligd in het dierbare bloed van het onbestraffelijk en onbevlekt Lam.

Hier verschrok Huntington en hij is er jarenlang bang voor geweest, want hij had geheim gehouden de misstap die hij in zijn leven gedaan had. Hij had het niet

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

geheim gehouden om zichzelf te verontschuldigen in die zin, maar om de naspraak van velen die de vijanden zouden geven als ze het zouden weten. Maar ze kwamen er achter. En tenslotte schoven ze een briefje op de Bijbel toen hij preken moest en daar stond op dat ze wisten dat en dat, wat in zijn eertijds gebeurd was.

Ja, hier kunnen ze nog benauwen, die de rechtvaardigen schuldig verklaren om een woord. Dat kan. Hier kan er zelfs dit nog zijn, dat het niet ten onrechte is, dat de profeet gaat zeggen: Jij bent die man, die dief. En als je eigen vlees en bloed straks doorstoken wordt, hangende aan een boom, dat je daar in grond-principe in die zoon, die daar openlijk een zedelijk schandaal aanrichtte in Jeruzalem om zich stinkende te maken bij zijn vader. Dat je tenslotte in die dode zoon jezelf ziet. En niet uit menselijk medelijden, maar uit waarachtige kennisneming: Wie ben ik, gaat roepen: Absalom, mijn zoon - MIJN zoon, daar moet je de klemtoon eens op leggen. Want immers daar heeft hij iets in terug gezien van dat boze vuur dat brandt als van de hel ontstoken in het boze bestaan van des mensen.

Ik heb veel verklaringen van dat woord gelezen.

Huntington schrijft onder andere: daar zit David in de algemene liefde.

Hij heeft het aardig opgemerkt, maar ik dacht voor mezelf toch wel iets anders.

Maar goed, je hoeft het niet allemaal hetzelfde te zeggen, maar toen mijn aandacht daar een keer eens op viel, ik dacht: O, is dát de smart van deze man. Is dát het smartelijke als hij daar bij het bittere einde staat, dat hij daar een ogenblik terugdenkt: MIJN zoon. En hij gaat te ver: Ware ik Want dat is er maar Eén die er voor gestorven is en sterven kon, dat is alleen Christus. Die kon dat. Die kon dat en Die heeft dat gedaan om voor zulke ellendelingen Zichzelf te geven. Die weg was voor David afgesloten. Maar daarom is er wel iets van bij benadering te verstaan als hij gaat zeggen: MIJN zoon. Het was niet de zoon van een ander, het was zijn vlees en bloed. Maar nu te bedenken dat die David en die Salomo en waar de wereldse en de godsdienstige mensen nog wel hun neus voor ophalen en zeggen: Nou, dat is mooi. Want zo goddeloos zijn ze wel, dat ze hun eigen goddeloosheden bemantelen met Gods Woord, terwijl ze zelf veel goddelozer zijn, want dat waren mannen die geloofden in Hem.

Maar tenslotte zal het eeuwig waar zijn: Met witte klederen zitten ze daar op de troon, zonder een vlekje of rimpel, niets meer. Waar is nu de man die zo nodig meende te moeten herinneren: Ik ken jou wel.

Ik weet, ik was nog maar een jongen - een snotneus, zeggen ze wel eens - en toen zei er iemand op de zaak tegen mij - een Gereformeerde man, tijdschrijver - toen ging het over een raar praatje wat men had, en toen zegt hij - o, en ik zonk vademem diep, toen hij dat zei - zeg jij maar eerlijk, jij hebt ook weleens - toen ging het nog niet over iemand anders, maar over een persoonlijk iets, waarvan David bijvoorbeeld zegt: Sla de zonde nimmer gâ, die mijn jonkheid heeft bedreven - en ik voelde dat ik veranderde. Dat is geen zachte boodschap. En toen keek ik hem aan en ik kreeg een antwoord en ik zeg: Joh, jij hebt gelijk. Maar ben jij nu verwaardigd om te zeggen: Denk aan mij toch in genâ, dat ik Uw goedheid de ere mag geven? En toen verschrok hij. Want je kunt met een grapje je evenmens wel eens in de goot trappen - en hij hoort in de goot ook, dat zeg ik erbij - maar heb je nu ook daar kennis aan: Heere, zou U zo'n vagebond nog willen gedenken? zou U z'n zonden nog willen

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

vergeven die U tergen?

Kijk, dat is dan voorgoed voorbij. Want dan zal werkelijkheid zijn: Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de in het wit gekleden, die hun lange witte klederen gewassen hebben in het bloed des Lams? En die met eer en heerlijkheid gekroond zijn omdat de waardigheid van de Koning ook op hun schouders gelegd is geworden.

En zodra de dieren opstonden, de cherubijnen, de levenden, dan staan ook de ouderlingen op en zij vallen voor hem neer en betuigen Zijn lof en nemen de kroon van hun hoofd en zeggen: Gij zijt waardig.

Heb je er trouwens op gelet, hier in dit hoofdstuk staat Dit hoofdstuk is theologisch, dat wil zeggen: God staat in het middelpunt. Straks krijg je het Christologische hoofdstuk, daar komt het Lam voor de troon oprijzen om het boek te nemen. Maar hier krijgt de kerk als het ware een voor-gezicht hoe het zal zijn eenmaal als de Zoon ook Zelf onderworpen zal worden, Dien Die Hem alle dingen onderworpen heeft, en God zal zijn Alles in allen.

Daarom staan ze hier op, ze werpen hun kronen neer voor de Vader, als de aanbidswaardige uit Wien, door Wien en tot Wien alle dingen zijn. Dan vallen ze ook neer en ze aanbaden Hem en ze zeggen: Gij Heere, Heerser der ganse aarde, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen; door Uw wil zijn ze en zijn ze geschapen.

Daar gaan we mee naar huis.

Ik kan niet ieder woord verklaren, maar dat komt in de loop van de gedeelten van het Woord nog wel aan de orde, zo de Heere wil.

Alleen dit laatste, dat mag de laatste troost zijn in dit hoofdstuk, voor de kerk: Want Gij hebt alle dingen geschapen, door Uw wil zijn zij.

En nu staat er eigenlijk, als je er zo dicht mogelijk bij wilt komen: In Uw wil waren zij. Kijk, dat wil niet alleen zeggen, wat ik nu zie, dat is er, maar dan wil het zeggen: Alles wat er is, dat was reeds in Uw eeuwig besluit, vóór het geschapen werd, vóór het tot aanzijn werd geroepen, vóór iets van ons begon te leven, was het alles in Zijn boek geschreven.

Dat gaat nog voorop ook.

Gij hebt alle dingen geschapen, door Uw wil waren zij, van eeuwigheid, in Uw eeuwige raad en zijn ze in de tijd tot aanzijn geroepen.

Nu, met zulk een God, met zulk een troon, gaat de Heere Jezus nu de Openbaringen inluiden.

Zo gaat Hij nu Zijn arme kerk vertroosten dat Hij hun tot een God van nabij is, al lijkt het zo ver weg. Dat Hij door eeuwige wilsbeschikking hun God en hun Vader is.

Dat is toch nooit te peilen?

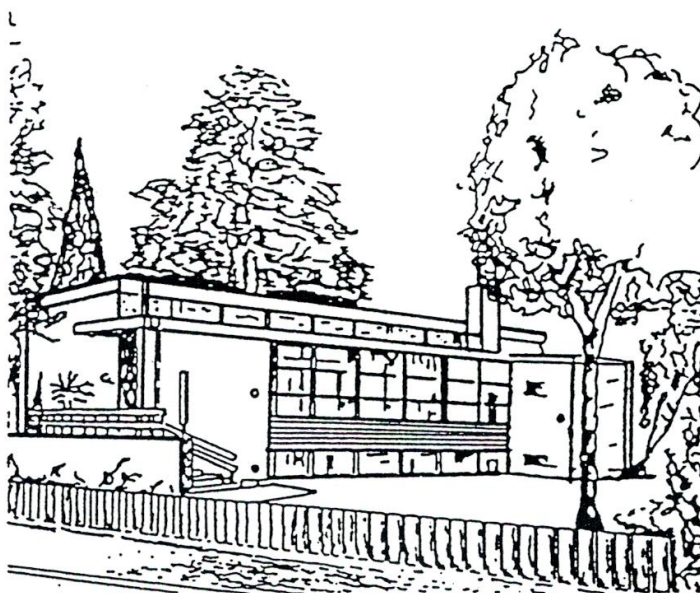
Maar het is net alsof de Heilige Geest zegt: Nu dan, kerk, laat dan de donderslagen maar komen en de bliksemschichten het zwerk verlichten; laat dan de aarde zijn een ziedende pot en der mensenharten bezwijken en gijzelf met hen misschien bezwijken, naar het zichtbare, onder Zijn gerichten. Maar nochtans door Uw wil, in Uw wil. Daar is de kerk in geborgen, eeuwiglijk, daar is ze heden in geborgen en daar blijft

OPENBARING 4 : 2b (VERVOLG)

ze in geborgen. Totdat ze weergekeerd is. Gelijk Ruth in de velden van Bethlehem, zo zal de kerk weerkeren in het eeuwig harte Gods om hem eeuwig de eer en de aanbidding te geven.

AMEN

Kerkdienst van de
hervormd gereformeerde gemeente
te Hilversum

Ds. D. Ch. OVERDUIN

Openbaring 4 : 2b (vervolg)

Dinsdag 13 oktober 1970